

РЕШЕНИЕ

№ 1258

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Арnaudова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова

Красимира Милачкова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на
прокурора Димитрова, като разглежда дело номер **7619** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Калина Арnaudова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от
Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ
от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба подадена от Столична здравноосигурителна каса
(СЗОК) срещу Съдебно решение от 10.04.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 13289 по
описа за 2011 г., Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 20-ти
състав. С решението съдът е отменил наказателно постановление (НП) № РД 13-382
от 28.05.2011 г., издадено от директора на СЗОК, с което на Многопрофилна болница
за активно лечение (МБАЛ) [фирма], представлявана от д – р Я. Д. за нарушение на
условията и реда за предоставяне на медицинска помощ, отговаряща на договорената,
съгласно разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 3 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО),
във връзка с чл. 167, т. 1, т. 2, чл. 176, т. 6, б.”б”, чл. 170, чл. 176, т. 8 от Националния
рамков договор (НРД) за МД за 2011 г., за което, на основание чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО е
наложено административно наказание – „имуществена санкция” в размер на 500, 00
лв.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на
съдебното решение, предмет на касационна проверка поради нарушение на
материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от
Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че оспореният съдебен акт е

неправилен и необоснован, поради множество нарушения на материалните закони, НРД, както и от АПК и ЗАНН, в резултат на което, се е стигнало до неправилни и необосновани изводи относно процесното НП. Излагат се подробни и конкретни аргументи в полза на твърдените обстоятелства. Предвид изложеното е направено искане до съда да отмени оспореното решение и да постанови решение, с което да остави в сила процесното НП.

Ответникът – МБАЛ [фирма] се представлява от процесуален представител, който от негово име оспорва касационната жалба като неоснователна. В съдебно заседание посочва, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и счита, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, X - ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

За да постанови решението си, районният съд е приел, че Б. Л. Б. е хоспитализирана на 11.02.2011 г. в МБАЛ [фирма] - отделението по неврохирургия, по клинична пътека № 205, ИЗ № 3678, с диагноза „фрактура патологика корпорис вертебре L – 5”, като придружаващо заболяване било написано „Ца пулмонум декстра”. На същата дата на Б. са направени пълни параклинични изследвания и лицева рентгенография на граден кош (в заключението, на която е написано „Желателно е провеждане на КТ на гръден кош или представяне на налична документация за изключване на първичен. Диференциална диагноза - вторичен централен малигнен процес на десния бял дроб). На 11.02.2011 г. Б. дава информирано съгласие за неврохирургична операция. След проведена предоперативна подготовка (ЯМР и консултативни прегледи с кардиолог и анестезиолог) на 14.02.2011 г. е преведено оперативно лечение, при което е взет хистологичен материал, спешното интраоперативно изследване гефрир на който, показало, че се касае за метастатичен малигнен тумор. На 16.02.2011 г. е извършен КТ на белите дробове и медиастиума със заключение - КТ данни за мета вертебре; Ту в десния долен лоб; аксиларна и медиастенална лимфаденомегалия. На 19.02.2011 г. е извършена абдоминална ехография със заключение за ехографски данни за холелитиаза; малък конкремент в десния бъбрек; умерено изразени дренажни нарушения двустранно в бъбреците. В следоперативните декурзоси няма отразяване на микция и дефекация, но в рапортната тетрадка на медицинските сестри на отделението било отразявано състоянието на пациентката, в т.ч. оплаквания, микция, дефекация и др. На 22.02.2011 г. е изготвен протокол № 216 на Онкологичната комисия, в която е посочен хистологичен резултат - макрометастаза от

нискодиференциран невроговяващ плоскоклетъчен карцином, без да се посочи окончателна диагноза и стадий на заболяването „TNM“, което е отразено в издаденото при изписването направление за хоспитализация, а именно „T1N0M1“. В протокола е отразено и решението на комисията - за системно лечение и ЛТ при нужда по район - НОЦ В. Т. или Б. Т.. Резултатът от хистологичното изследване № Б - 2579/11 от дата 15.02.2011 г. е изписан на хартиен носител на 23.02.2011 г., като хистологията била същата, каквато е посочена и в протокола на Онкологичната комисия. На 23.02.2011 г. пациентката е дехоспитализирана, което е отразено в декурзоса за тази дата. След това отбелязване на същата дата е проведена и вписана консултация с гръден хирург, в която се казва, че пациентката не подлежи на радикално оперативно лечение на белия дроб (тази консултация не е отразена в документ № 1 „Регистриране на процедури по клинични пътеки“ - неразделна част от ИЗ, както и в издадените епикризи). След консултацията на гръдния хирург пациентката е написала „Получих 2 епикризи“ и се е подписала. Б. получава и протокол от онкологичната комисия за продължаване на лечението в специализирано лечебно заведение. По жалба на близките на пациентката, във връзка с която е издадена заповед № РД 27 - 76/16.03.2011 г. на изпълнителния директор на ИА „Медицински одит“ е извършена проверка на МБАЛ [фирма], за която е изготвен Констативен протокол за извършена проверка № КП 27 - 76/28.03.2011 г., която не констатира никакви нарушения от страна на болницата, на отделението по неврохирургия и на персонала на същото. По същата жалба, във връзка с която е издадена заповед № РД 25 - 79/17.03.2011 г. на управителя на НЗОК, а във връзка с нея и заповед № 18 - 277/17.03.2011 г. на директора на СЗОК, е извършена проверка на МБАЛ [фирма], за която е изготвен Констативен протокол от 30.03.2011 г. за извършена проверка от отдел „Медицински контрол“ при СЗОК, в който са отразени описаните нарушения в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), а въз основа на него - и в НП. Тази фактическа обстановка районният съд приел за установена въз основа на показанията на свидетелката Д. - Т. и събраните по делото писмени доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е отменил оспореното НП. Съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, но процесното НП, следва да бъде отменено на процесуално основание, тъй като са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до накърняване на процесуалните права на жалбоподателя. За да стигне до този правен извод, въззивната инстанция е счела, че събраните доказателства не установяват да е извършено нарушение на условията и реда за предоставяне на медицинска помощ, отговаряща на договорената, съгласно разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО, във връзка с чл. 167, т. 1, т. 2, чл. 176, т. 6, б."б", чл. 170, чл. 176, т. 8 от НРД за МД за 2011 г. Според състава на районния съд, НП е немотивирано и с оглед на което незаконосъобразно, тъй като извършените проверки от ИА „Медицински одит“, както и от отдел „Медицински контрол“ при СЗОК са приключили с взаимно изключващи се констатации и заключения относно това, допуснати ли са нарушение и какви са те. СРС е приел за недопустимо административнонаказващият орган да не мотивира становището си, с оглед напълно различните констатации на двете извършени проверки.

Отделно от това, въззивната инстанция е приела, че и АУАН и НП, формално не отговарят на разпоредбите съответно на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, тъй като, освен описаната фактическа обстановка, няма ясно и конкретно изписан текстово

диспозитив на твърдяното нарушение, съответен на дадената цифрова квалификация на същото. Приел е също, че словесното описание не отговаря на изискването за точно текстово съответствие, т.е. за точно отразяване на текста на посочените като нарушени норми на чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО, чл. 167, т. 1, т. 2, чл. 176, т. 6, б. "б", чл. 170 и чл. 176, т. 8 от НРД за МД за 2011 г. В мотивите си, СРС приема и нарушение на нормата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Посочва се също и незаконосъобразност на НП, с оглед на липсата на мотиви за определяне на наложената санкция в максимално предвидения размер. Във връзка с гореизложените изводи, СРС е приел, че НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Административен съд София - град, X-ти касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правило и законосъобразно. Не е налице наведеното касационно основание – нарушение на закона. Ето защо, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила, предвид следните съображения:

Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - чл. 63 от ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предполага индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 от ЗАНН, което в настоящия случай не е направено.

Санкционната норма на чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО, на което се е позовал АНО в НП препраща към нормата на чл. 55, ал. 2, т. 2 от ЗЗО. Според чл. 55, ал. 2, т. 2 от ЗЗО националните рамкови договори съдържат отделните видове медицинска помощ по чл. 45 от с. з. От друга страна нормата на чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО изисква нарушението да е на условията и реда на оказване на медицинска помощ по чл. 55, ал. 2, т. 2, определени в НРД, като се има предвид НРД за съответната година, която в случая е 2011 г. Следователно, за да е формално законосъобразно наказателното постановление следва в него да се опише коя именно медицинска помощ е нарушена, и какво е изискването на съответния НРД, което лечебното заведение не е спазило.

В случая ответникът е санкциониран за това, че е извършил нарушение на условията и реда за предоставяне на медицинска помощ, отговаряща на договорената, съгласно разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО, във връзка с чл. 167, т. 1, т. 2, чл. 176, т. 6, б. "б", чл. 170, чл. 176, т. 8 от НРД за МД за 2011 г. В НП са описани подробно извършените в лечебното заведение действия и съставените там документи във връзка с лечението на пациентката Б. Л. Б., но не е изложено с кое от описаните в НП действия или бездействия коя точно от посочените в НП норми е нарушена. Предвид това описанието в НП на вмененото на дружеството нарушение не е достатъчно ясно и не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. За нарушение на нормата на чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО не е предвидено наказание в санкционната разпоредба на чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО. Във връзка с твърденията за нарушение на чл. 167, т. 1 от НРД за МД за 2011 г. в НП не са изложени твърдения за неосигуряване на непрекъснатост на болничната помощ и за липса на координация между осъществяващите я специалисти. Посочено е, че при

изписването си пациентката е получила две епикризи, което изключва нарушение на чл. 167, т. 2 от НРД за МД за 2011 г. Нормата на чл. 168 от НРД за МД за 2011 г. посочва основните компоненти от които се състои всяка клинична пътека. В своята диспозиция тя не съдържа достатъчно конкретно правило за поведение, нарушението на което самостоятелно да обоснове законосъобразно налагане на административно наказание, без посочването на съответните изисквания и правила за клинично поведение на конкретната клинична пътека, които са били нарушени.

Предвид изложеното съдът намира, че решението на районния е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, X-ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 10.04.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 13289 по описа за 2011 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.